

Hvad ser du?

Lad mig vende tilbage til et uforglemmeligt møde i Odense i 1942, da jeg endnu var embedsmand, men aflagde mit vidnesbyrd i byens baptistkirke. Jeg var ganske uforberedt, men fik den tanke at belyse Guds rige ved hjælp af det lille børnevers: »Verden er så stor, så stor, Lasse, Lasse lille; meget større end du tror, Lasse, Lasse lille!«

Hvor ofte har det dog været en hjælp at tænke på, at Guds rige er meget større end min egen virkekreds – meget, meget større!

*

Det er en hjælp til ikke at se for meget på eller tænke for stort om sit eget arbejde.

Vel gælder det om at være tro imod sit kald og ikke at svigte sit himmelske syn, men det gælder om at gøre dette i den rette Ånd og det rette sindelag, så man ikke kæmper for at vinde noget på bekostning af andre.

Har man *Kristus* som sit forbillede, da ser man, hvorledes Han kæmpede for Guds rige. Hans vældigste våben var at sætte livet til, for at Guds rige kan blive oprettet i hele dets ufattelige herlighed og omfang.

Har man *Paulus* som sit forbillede, da ser man, at han tog et tilsvarende våben i brug (2. Kor. 12,15).

Ingen af dem gjorde sandheden mindre betydningsfuld. De fastholdt den under alle forhold. Men de kæmpede for den med den fasthed, der kun findes i sagtomodigheden og villigheden til at lide for den hellere end at kæmpe for den med kødets kraft og våben.

Guds rige er så stort, så stort, men det kan ikke forsvares med våben eller metoder eller argumenter, der hører denne verden og kødet til.

*

Det meste menighedsarbejde indeholder faren for selvskhed, selvoptagethed og selvcenterethed. Man kæmper kødeligt for menigheden, men glemmer Guds rige, som enhver menighed burde indordne sig under og tjene i uselvskhed og offervillig kærlighed.

Hvis *selvskheden* dominerer menighedsarbejdet, da kan det ikke undgås, at man tager midler i anvendelse, der tjener selvskheden, d.v.s. midler, der fører til »succes« – altså fremgang på bekostning

af sandheden, som den er i Kristus Jesus og dermed i Guds rige.

Enhver sådan succes eller fremgang ligner verden så meget, at skellet imellem verden og Guds rige bliver mindre markant.

Da forsvinder Guds riges sande storhed, som ikke er en storhed, verden kan måle, thi verden kan ikke se den – det er en storhed som Jesu storhed, som verden heller ikke kan se – en storhed, som har helt andre mål end verdens.

*

Kommer *selvoptagetheden* ind, da kommer åndelige sygdomme med ind. Vel bør vi spejle os i Ordets spejl, og vel bør vi vandre varsomt, men vi må aldrig tabe Jesus af syne, så vi bliver mere optaget af os selv end af Ham.

Med os selv for øje, kommer alvoren ind og holder glæden ude. Med Jesus for øje, kommer glæden ind med kraften til hellighed, hvilken kraft alvoren ikke har.

Guds rige er så stort, så stort, at det frier fra selvoptagethed og selvcenterethed – Riget er til stede i sin storhed, hvor Jesus er til stede som eet og alt i dette rige.

Ingen anden end Han er stor i Guds rige, slet ikke stor i egne tanker, slet ikke større end de andre – stor, større, størst findes ikke i Guds rige.

Men det kan ikke undgås, når selvoptagetheden dominerer den åndelige stræben fremad. Det ved jeg af egen smertelig erfaring.

»Han bør vokse, jeg bliver mindre!« Anderledes kan det ikke være for den, der »kun« har Ham for øje!

*

Der hersker *orden* i Guds rige, men det er en anden orden end den, der desværre hersker i mange menigheder.

I menighederne hersker et fast program uge efter uge, år efter år – søndag Gudstjeneste – mandag bedemøde – tirsdag ungdomsmøde – onsdag samling for ældre – torsdag missionsmøde – fredag sangøvelse – lørdag evangelisk møde – hvortil kommer adskillige bibelkredse her og der, m.v. – som regel til lige et menighedsblad, hvor alt dette bekendtgøres.

Noget sådant er det umuligt at opspore i Det nye Testamente – og dog kender det-

te orden – men i en helt anden befriende og cirkelsprængende kraft, svarende til Guds riges og Guds sags storhed!

Den orden, der hersker i de fleste menigheder, er en orden, der svarer til den *kødelige klogskab*. Den afviger ikke væsentligt fra den orden, der hersker i verdslige foreninger og klubber. Den vil i det lange løb vise sig at være en hindring for Ånden, der blæser, hvorhen den vil, og som ikke indordner sig under noget program. Den risikerer at forpligte menighedens medlemmer til noget, Helligånden ikke forpligter dem til. Den hindrer dem således i deres personlige vækst i Herren.

*

Den orden, Paulus anbefaler og fryder sig over, er ikke en indordning under et program, men en åndelig orden, der kun er en virkelighed i samme grad, som Guds børn vandrer i og med Kristus og ikke lader sig indfange af kødelig visdom. Det er en orden, hvis hele fylde ikke findes i noget program, men kun i Kristus (Kol. 2,5-9).

Denne sande orden udspringer af, at Kristus er hovedet, og *ethvert* lem på Kristi legeme lever i et personligt forhold til sit hoved og lader sig lede af Ham.

Tænk, om menighederne oplærte medlemmerne til denne orden! Da ville man få et helt andet indtryk af Guds rige og opleve, at det er så stort, så stort.

I denne orden oplever hver eneste i menigheden *den fuldkomne frihed*, den som mange af menighedernes ledere synes at frygte, thi den tillader dem ikke at herske, men kun at tjene.

*

Den enhed, Jesus beder om i sin ypperstepræstelige bøn, er kun en virkelighed, når vi bliver bevaret i Faderens og Sønnens Navn, d.v.s. i Hans væsen og sindelag, i Hans tanker, de himmelhøje, og på Hans vej, den smalle (Johs. 17,11). Det er en enhed ligesom enheden imellem Faderen og Sønnen – altså ganske anderledes end den enhed, kristne mennesker kan skabe efter deres tanker og på deres veje. Det er ikke en enhed, der kan skabes ved nogen form for organisation.

Organisation er altid et udtryk for, at man er på vej bort fra Helligånden.

*

Den sande orden og eenhed er såre svag – så svag, at den er magtesløs. Den er aldrig en idyl med fred og ingen fare. Den vil næppe vinde forståelse eller bifald fra flertallet af kristne.

Den er noget helt nyt til enhver tid – og dette nye må stadig fornyes.

Det er en orden, der kun kan opretholdes og stadig fornyes, når *sagtmodigheden* er i »højsædet«.

*

Sagtmodighed og hovmod har begge med *mod* at gøre – og dog er de hinandens fjende! Sagtmod har således intet med ynkelighed og veghed at gøre, end sige fejhed. Man er ikke sagtmodig, når man indgår et kompromis med usandheden for at »holde fred«.

Hovmodet har mod til at optræde som hersker, fordi hovmodet vil være som Gud og ikke bæver for ikke at være det – i hvert fald ikke i den konkrete sag, hovmodet kæmper for.

Sagtmodet er ikke selvsikkert, men altid i fuldkommen afhængighed af Gud – ikke blot for at *kende* Hans vilje, men også for at *gøre* den i Hans Ånd og ligeledes *kæmpe* for den i Hans sindelag og udtryksmåde.

Hvor hovmodet råder, er der aldrig enhed. Hvor sagtmodet råder, er der enhed og orden.

Jesus sagde: »Kom hid til mig og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet!« Og dog var det Ham, der sagde til Fristeren: »Vig bag mig, satan« og til Peter: »Vig bag mig, satan«, altså præcis det samme, men med den tilføjelse: »Du er mig til forargelse, thi du sanser ikke, hvad Guds er, men kun, hvad menneskers er!« Den sagtmodige er således stærk i fristelsen til at vige bort fra Guds vej.

*

Den sagtmodige har et *større mod* end den hovmodige, thi han har mod til at *bie på Gud* – mod til at *tie stille* – mod til *ikke at forsvare sig på den måde, der ligger lige for*.

Dette mod er med til at bevare ham/hende i Kristus – i Kristi kærlighed. Således er det med til at bevare ham/hende »velopdragen« i strid og modsigelse. Enhver sådan oplever, at han/hun er eet

med alle andre sagtmodige. Det er en stor glæde, der aldrig tages fra nogen.

*

Den hovmodige vinder kortsigtede og synlige sejre, den sagtmodige evige og usynlige sejre – de skal dog en dag blive synlige.

Den hovmodige risikerer at bygge med hø, strå og brændbare materialer, den sagtmodige bygger med guld og sølv.

Her er noget at tænke på og bede om for os alle!

*

Lad os vende vore tanker tilbage til selvoptagetheden og selvcentreretheden, der gør Guds rige så lidet, så lidet. Hovmod er altid i tjeneste hos selvet – hvad enten det giver sig udslag i selvoptagethed eller selvcentrerethed.

Sagtmodet er i en højere tjeneste. Det kæmper ikke for sit eget, men er i kærlighedens tjeneste.

Det skal der ægte mod til, thi kærligheden, som Gud forstår den, går den modsatte vej af, hvad selvet vil – også når selvet vil »tjene« Guds sag.

*

Medens disse linier skrives, bombarderer NATO *Serbien*. Jeg kan ikke se, at de folkeretlige aftaler imellem nationerne giver Nato nogen ret til at angribe Serbien, der jo er en suveræn stat. Det folkeretlige grundlag ville kun være til stede, hvis sikkerhedsrådet i F.N. opfordrede Nato dertil.

Ingen ved, hvad dette fører til. Vi er atter vidner til, at det såkaldte internationale samfund ligger i splid med sig selv. Det vil det altid gøre, thi i sit væsen er det kød – intet andet end kød – d.v.s. *selviskhed* – og selviskhed ligger altid i splid med anden selviskhed.

Det gælder ikke blot F.N. og Nato – men også E.U. og alle andre »enheder« af selviskhed.

I sidste instans er det i selviskheden kun *magten*, der gælder!

*

Den *egentlige verdensmagt* er imidlertid

sagtmodigheden, personificeret i vor Herre Jesus Kristus.

Han opbygger, skjult for verden og for mange kristnes øjne, sin menighed, sit åndelige hus, og når den sidste sten er på plads, kommer Han, den sagtmodige og ydmyge af hjertet, igen i megen kraft og herlighed.

Da skal enhvers arbejde prøves som igennem ild. Hvad selviskheden og selvoptagetheden har udrettet, vil næppe bestå ildprøven. Hvad sagtmodigheden har båret af frugt, vil derimod gøre det. Da bevises det for alle, at sagtmodigheden er verdensmagten.

Da kommer Guds riges sande storhed, der var skjult for alle undtagen de sagtmodige, til udtryk synligt – men ingen sagtmodig hoverer!

*

Det er en stor hjælp at leve i lyse af vor Herres og Frelsers snare komme!

Det giver syn for Guds riges sande storhed.

Det er en hjælp til at iføre sig inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, sagtmodighed og langmodighed – og over alt dette kærligheden, som er fuldkommenhedens bånd (Kol. 3,12-14).

Det er således en hjælp til som pastor *Frimodt* at sige: »Pyt med mig!« Hvad betyder dog modsigelse, modgang og fortrædeligheder på den store dag?

*

Til sidst: hvem er det, der søger sagtmodighed? Svar: det er de sagtmodige!

Profeten udtrykker det på denne måde: »I ydmyge, søg ydmyghed« (Zef. 2,3).

Det hører med til sagtmodighedens og ydmyghedens væsen, at det ikke er selvsikkert og derfor søger, hvad det i en vis forstand allerede har.

*

Gud, hvis visdom ej indspændes i al verdens snævre egn, lad dog klarlig hos mig kendes al din visdoms rette tegn!
Fader, hør mig! Hør, Guds Søn!
hør, o Helligånd, min bøn,
at jeg dog må her på jorden findes i de viises orden!